

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **F. M.**, zast. JUDr. Pavlem Blaho, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2013, č.j. OAM-55/ZA-ZA06-K01-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítal, že byl správním orgánem zkrácen na svých právech v důsledku toho, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nebyl

úplně a důsledně objasněn a vyžaduje další doplnění zaměřené zejména na specifika konkrétní oblasti Ukrajiny, ve které žalobce žil. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení poukázal a snažil se doložit, že na Ukrajině má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, neboť konvertoval k islámu. Žalovaný však dospěl k závěru, že muslimské obyvatelstvo Ukrajiny není cíleně pronásledováno, což má dokladovat i to, že muslimské komunitě bylo v Kyjevě umožněno postavit jednu z největších mešit v Evropě. Žalovaný rovněž neuznal opodstatněnost jeho obavy z šikanózního postupu policie proti jeho osobě v souvislosti s nenastoupením základní vojenské služby. K argumentům správního orgánu, obsaženým v odůvodnění rozhodnutí žalobce uvedl, že ohledně muslimského náboženství existuje na Ukrajině rozdíl mezi oficiální státní politikou a postojem běžných ukrajinských občanů. Dle jeho názoru je zde velká averze vůči lidem, kteří nevyznávají islám od narození, ale rozhodli se k islámu konvertovat v dospělém věku. Uvádí, že mezi prostými lidmi je cítit stigma angažovanosti bývalého SSSR v Afghánistánu s velkým počtem obětí, kdy lze těžko vyjádřit atmosféru v malých městech na Ukrajině, kde je velká koncentrace pozůstalých po těchto válečných obětech. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou potíže na Ukrajině související s jeho konverzí k islámu, výhrůžky o možném uvěznění z důvodu nenastoupení k výkonu základní vojenské služby a dále snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu v České republice (dále jen „ČR“), kde má v plánu nadále pobývat spolu se svojí dcerou a družkou, které jsou občankami ČR. Žalovaný zopakoval podstatné skutečnosti, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení.

Žalovaný je přesvědčen, že řádně zjistil skutkový stav věci a shromáždil k daným zjištěním podklady. Žalobní námitka, že správní orgán neposoudil žalobcovy obavy z „šikanózního“ postupu policie v souvislosti s nenastoupením základní vojenské služby jako opodstatněné, není blíže nekonkretizována. Zdůraznil, že vůči žalobci nebyly v této souvislosti provedeny žádné úkony, kromě slovních „výhrůžek“. S odkazem na odůvodnění rozhodnutí zopakoval, že z tam citovaných informačních zdrojů nebylo zjištěno, že by možný trest za porušení vojenské povinnosti měl mít právě v případě žalobce vážný persekucní charakter, kdy vzhledem k věku žalobce by mu hrozil pouze určitý finanční postih, který nelze považovat za trest persekucního charakteru.

Ohledně avizovaných potíží žalobce z důvodu jeho muslimského náboženství žalovaný uvedl, že žalobce konvertoval k islámu v průběhu svého uvěznění v ČR. Uvedl, že žalobce neměl na Ukrajině žádné potíže se státními orgány kvůli svému náboženství. Nebylo zjištěno, že by muslimští obyvatelé Ukrajiny byli ze strany státních orgánů cíleně vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu, rovněž nelze dojít k závěru, že by tyto orgány podporovaly či tolerovaly takové jednání ze strany svých občanů. K obavám před vyhrožováním ze strany soukromých osob

odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které taková obava není důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 3 Azs 22/2004 ze dne 10.3. 2004, obdobně na rozsudek č.j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13.9.2004).

Žalovaný dále poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce ohledně jeho údajného fyzického napadení, což svědčí o účelovosti jeho tvrzení. K námitce ohledně nesprávného zjištění skutkového stavu věci se zaměřením na konkrétní oblast Ukrajiny, kde žalobce žil, správní orgán setrval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, žalobce s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil, svoji výpověď nedoplňoval, nežádal změny a sám nedodal, nenavrhl ani neupřesnil, jaké podklady nutné pro vydání rozhodnutí by si měl správní orgán opatřit. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 151/2005-86 ze dne 7. 12. 2005 a rozsudek č.j. 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004, o povinnosti tvrzení a důkazním břemenu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalobní námitky z výše uvedených důvodů označil za bezpředmětné. Konečně uvedl, že rovněž řádně a svědomitě posoudil otázku žalobcova návratu do vlasti. Ten však v průběhu řízení neuvedl žádné okolnosti, které by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto nebyl povinen opatřovat si další materiály a hodnotit situaci v zemi původu. Žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu s ohledem na jeho příjezd do ČR (září 2011) a datum podání žádosti (únor 2013) posoudil jako účelovou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v ČR. K nutnosti požádat o mezinárodní ochranu „bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“ žalovaný odkázal na rozsudky NSS v Brně, č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006. K možnosti legalizace pobytu na území ČR žalobce odkázal na využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez jednání za souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 13.2.2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 19.2.2013 s ním byl proveden pohovor a dne 13.9.2013 doplňující pohovor. V jejich průběhu uvedl, že má ukrajinskou národnost, vyznává islám, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Ukrajinu naposledy opustil v září roku 2011. Vycestoval bez dokladů, nelegálně českým kamionem. Vypověděl, že již v minulosti pobýval na území České republiky, a to v letech 1997 až 2011, kdy z Ukrajiny pravidelně jezdil do ČR, neměl žádné povolení k pobytu, pracoval zde

legálně i nelegálně. Od roku 1998 bylo proti němu v ČR vedeno osm trestních stíhání kvůli nelegálním pobytům a falešným dokladům, byl uvězněn a několikrát deportován. Vypověděl, že během svého pobytu ve vězení v ČR roce 2010 konvertoval k islámu, což bylo po jeho poslední deportaci z ČR na Ukrajinu v červenci 2011 důvodem konfliktů s lidmi a rodinou na Ukrajině, která se ho zřekla. O mezinárodní ochranu v ČR požádal z důvodu potíží na Ukrajině souvisejících s jeho konverzí k islámu a z důvodu výhrůžek kvůli nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, dále proto, že zde má zákaz pobytu, v ČR chce zůstat a pobývat spolu se svojí dcerou a družkou, které jsou občankami ČR. Upřesnil, že jeho dcera Kateřina Horáková se narodila dne 15.10.2012 v době jeho pobytu ve vazbě (doložil její rodný list, kde je zapsán jako otec), od porodu je umístěna v kojeneckém ústavu, protože její matka a jeho družka K. H. je v péči psychiatra. Do vlasti se nemůže vrátit, protože tam panuje vůči islámu nenávist a v Zakarpatské oblasti, odkud pochází, není islám respektován vůbec. Uvedl, že kvůli své víře byl v srpnu 2011 asi třikrát fyzicky napaden na ulici svými spoluobčany, neboť se o něm rozkřiklo, že se modlí. Dozvěděli se to místní veteráni z afghánské války, z dob SSSR, kterých je v místě jeho bydliště mnoho. Policie, na kterou se obrátil (dvakrát, jednou žádal na policejní stanici informace o průběhu vyšetřování), neměla zájem jeho problémy řešit. Když si na postup policie stěžoval, bylo mu slovně vyhrožováno, že může být trestně stíhán, protože v 18-ti letech nenastoupil k výkonu povinné vojenské služby. Vyjádřil se k praktikování své víry a otázkám souvisejícím s jeho znalostí islámu. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém příjezdu proto, že pracoval a chodil za přítelkyní. Nyní by se musel vrátit na Ukrajinu, proto podal žádost. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má z Ukrajiny naražená žebra, jiným onemocněním netrpí. Během svého pobytu v ČR navázal kontakt se zastupitelským úřadem své vlasti, když si v lednu 2013 vyřídil náhradní cestovní doklad poté, co byl na základě amnestie propuštěn z vězení. V případě návratu do vlasti neví, co by se stalo, nebyl tam rok a půl, ale obává se problémů, konfliktů a rvaček kvůli své víře, neví jak to bude dál. Při doplňujícím pohovoru dne 13.9.2013 žalobce doložil, že mu byl zrušen trest vyhoštění. Vysvětlil okolnosti pobytu své dcery v kojeneckém ústavu, kde ji dle svého tvrzení skoro každý měsíc navštěvuje. K potížím na Ukrajině zopakoval, že je tam málo muslimů, ale žije tam mnoho veteránů z války v Afghánistánu, kteří na něho začali v době jeho pobytu na Ukrajině psychicky útočit, občas mu házeli na dům kameny, proto odjel do ČR. Policie, na kterou se obrátil, mu nepomohla, říkali mu, že nemají nic konkrétního. V zaměstnání na něho spolupracovníci psychicky útočili, dostal se s nimi do fyzického střetu (neví, jak se jmenovali, pracovalo tam hodně lidí). Policii o svém zbití neřekl, protože nebylo silné, ale řekl jim, že mu rozbili okno, což neřešili a jen sepsali protokol. Svou situaci neřešil přestěhováním v rámci Ukrajiny, protože veteráni jsou na celé Ukrajině a muslimy tam nemají nikde rádi.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Zprávu MZ USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 19.4.2013, Informace MZV ČR č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7.12.2011 a č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012 a č.j. 122295/2012-LPTP ze dne 5.12.2012,

výroční zprávu organizace Freedom House z ledna 2013, Výroční zprávu MZ USA o svobodě vyznání na Ukrajině za rok 2011 z 30.7.2012, Informace australského Azylového přezkumného tribunálu z 11.12. 2009 – Ukrajina - odvod do armády, vyhýbání se odvodu do armády, Informace mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, Informace z Thomayerovy nemocnice, Dětské centrum ze dne 16.9.2013, výpis z cizineckého informačního systému (CIS) k osobě žalobce. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti nevyužil. Nevznesl žádné námitky proti uvedeným informacím a podkladům ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí, výše uvedených informací o zemi původu i dokladů předložených žalobcem (rodný list dcery, 3 útržky poštovních poukázek o zaplacení pobytu jeho dcery v nemocnici). Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Ve vlasti se politicky neangažoval, ani se veřejně nijak neprojevoval, neměl ani žádné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován podle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil již v roce 1997 za prací v zahraničí, opakovaně a bez potíží se vracel na Ukrajinu a při vycestování neměl nikdy potíže. Žalobce uvedl, že v době svého pobytu ve vězení v ČR v roce 2010 konvertoval k islámu a vyslovil potíže s tím související, které měl na Ukrajině se svými spoluobčany. Žalovaný na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí na podkladě výše citovaných zpráv o zemi původu uvádí, že nelze dospět k závěru, že by muslimské obyvatelstvo Ukrajiny bylo ze strany státních orgánů cíleně vystaveno pronásledování ve smyslu zákona o azylu nebo že by ukrajinské státní orgány podporovaly či tolerovaly takové jednání ze strany svých občanů. Připouští určitou diskriminaci náboženských menšin, ale v takovém případě státní moc zasahuje. Podle Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2012 ze dne 19.4.2013 a Informace MZV ČR č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, je na Ukrajině možné obrátit se na policii a lze podat také stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci v případě, že občan není s prací příslušného orgánu spokojen. Žalovaný na druhé straně připouští, že domoci se práva na Ukrajině je komplikované. V případě žalobce, který tvrdí, že se na policii obrátil, ale ta mu nepomohla, že si dokonce stěžoval i na její liknavý postup, nelze přehlédnout, že v jeho výpovědích ohledně potíží z důvodu svého muslimského vyznání, které měl se svými spoluobčany (později uvedl, že se spolupracovníky) jsou určité rozpory, které věrohodnost jeho tvrzení a intenzity jeho potíží značně snižují. Stejný závěr platí i ohledně jeho hlášení uvedeného incidentu na policii. Ostatně žalobce nebyl schopen uvedené útočníky ani v jednom z tvrzených případů (zbili ho spoluobčané na ulici/ napadali ho spolupracovníci) blíže identifikovat, označit jmény či bližšími informacemi ke zdárnému objasnění dané věci, nemůže pak s úspěchem očekávat jejich potrestání. Žalobní námitku, že se žalovaný dostatečně nezabýval obavou žalobce z „šikanózního“ postupu policie v souvislosti s nenastoupením základní vojenské služby, soud považuje za nedůvodnou. Z výpovědí žalobce vyplynulo, že ve vlasti nebyl k výkonu této služby ani povolán a dále, že policie ani státní orgány vůči žalobci v tomto směru neučinily žádné kroky, jednalo se toliko o slovní výhrůžku. Jak je uvedeno výše, žalobce si mohl podat stížnost proti chování konkrétních policistů, což neučinil. Pokud jde o obavu žalobce z možného postihu za nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí na podkladě citovaných zpráv analyzuje tuto problematiku se zjištěním, že není v možnostech ukrajinských orgánů stíhat všechny osoby, které se v rozšířené míře vyhýbají odvodu do armády. Konkrétně vztaženo na případ žalobce je podstatné to, že základní vojenskou službu vykonávají muži ve věku 18-25 let, muži starší 25 let nejsou povinni vojenskou službu vykonávat. V případě dlouhodobého

pobytu v zahraničí takovým osobám pravděpodobně žádný postih nehrozí, kromě pokuty až 30 EUR. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Otázkou „odpíračů vojenské služby“ se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, lze tak odkázat na jeho rozsudek č.j. 5 Azs 4/2004, ze dne 29.3.2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Nelze přehlédnout, že žalobce na území ČR pobýval od září 2011 a o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl na základě amnestie propuštěn z výkonu trestu, v únoru roku 2013. Trest mu byl opakovaně udělen v souvislosti s jeho nelegálním pobytem v ČR. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až poté, co mu bezprostředně hrozilo, že by se musel vrátit zpět na Ukrajinu. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud (viz výše). Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Existence rodinných vazeb s občanem ČR (v daném případě dcera, družka) není důvodem pro udělení azylu dle tohoto ustanovení.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu, na jeho získání není právní nárok. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody pro udělení humanitárního azylu. K žalobcem vyslovené pohnutce k podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to žít v ČR se svojí dcerou a družkou, žalovaný správně odkázal na relevantní rozsudky NSS, v nichž se podává, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, s nimž se vypořádal a z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že

žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Obecně vznesenou žalobní námitku stran doplnění informací se zaměřením na konkrétní oblast Ukrajiny, považuje soud za

nedůvodnou. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany a vyslovenými obavami pro případ návratu do vlasti (náboženství, rodinné důvody, výhrůžky policie z důvodu nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, legalizace pobytu). Žalovaný rovněž uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Soud doplňuje, že v průběhu řízení před krajským soudem došlo ke změně společensko-politické situace na Ukrajině. Dosavadní prezident Viktor Janukovyč byl v únoru tohoto roku zbaven funkce, Ukrajina má nyní novou vládu a z prezidentských voleb nově zvoleného prezidenta, kteří usilují o sbližování Ukrajiny s Evropskou unií. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny, konkrétně ze Zakarpatské oblasti. V případě svého návratu na Ukrajinu tak nebude přímo ohrožen ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu ozbrojeným konfliktem, který v současné době probíhá v některých oblastech na jihovýchodě země. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí se tedy sice vyskytly významné nové skutečnosti týkající se žalobcovy země původu, avšak ne takové, které by svědčily ve prospěch jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 16. července 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně